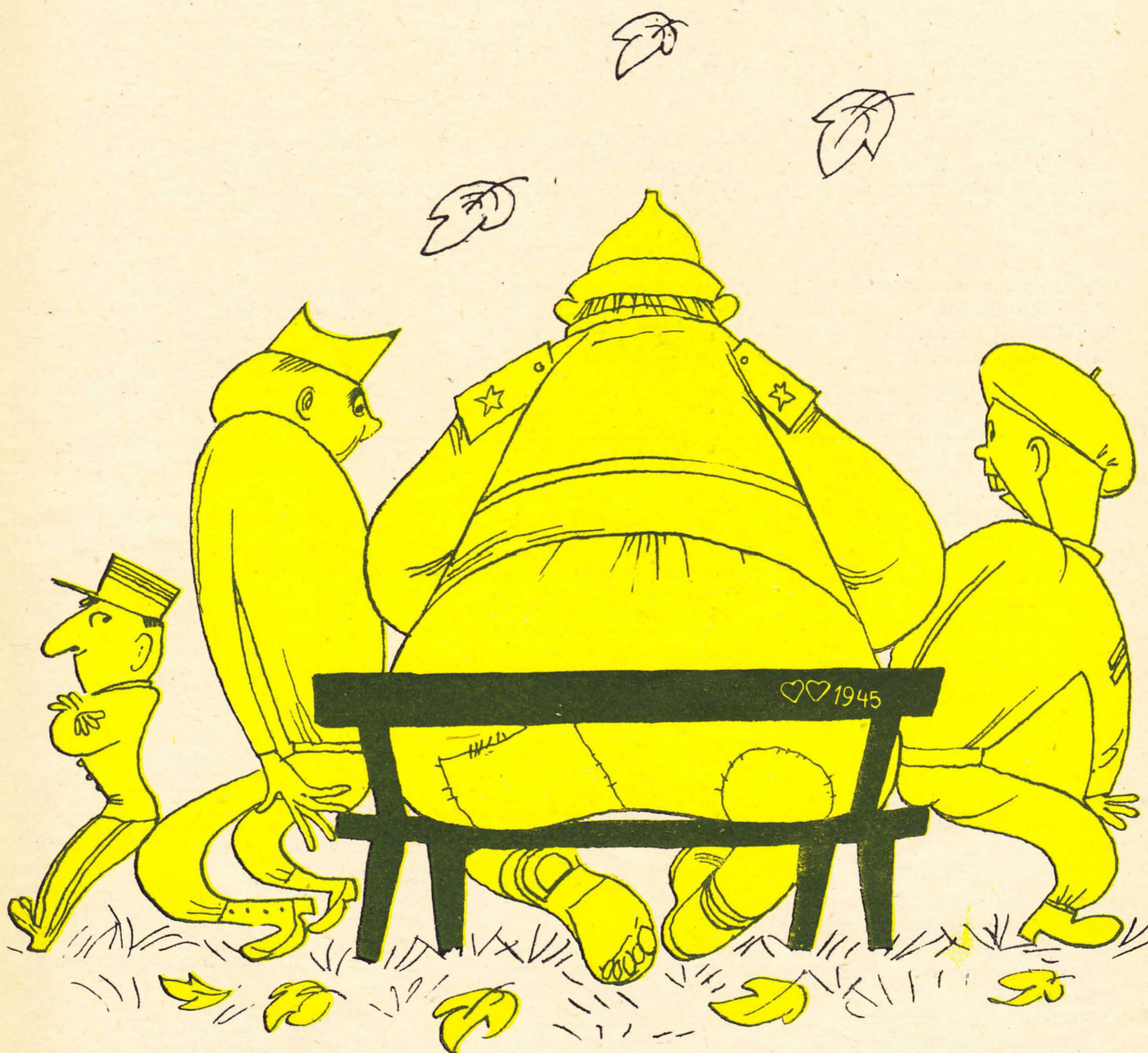

Лис Микита

НОВІ КОЛОМИЙКИ

Ви музики грайте, грайте,
А ви люди чуйте,
Як біда вас всіх притисне,
На холодне дуйте.

*

Ой співанки, коломийки,
Хоч і зза кордону,
Так на серці від них м'яко,
Як від самогону!

*

Ой у мене стільки гор'я,
Що води у морі,
Усі їдуть в Америку,
Я сиджу в таборі.

*

Мандрував я, мандрував,
Дуже притомився,
Сів в таборі на три роки —
Без штанів лишився.

Читаю си ті газети
Читаю, читаю,
Аж мене щось покрутило
Від чого — не знаю.

*

Поплентач я, поплентач я,
Сюда-рідана-дана.
Був в Данила, був в Андрія,
Піду до Степана.

*

Ой пропала любов наша,
Ой зійшла нанівець,
Бо я дівка — бандерівка,
А він мельниківець.

*

Всі ми бідні, всі ми голі,
Не маєм ні цента,
Але зате усі маєм
Пана президента.

Піє півень на воринні,
А квочка кокоче,
Всі про згоду мудро кажуть,
А ніхто не хоче.

*

Трембітаю на трембіті,
Щоби люди чули —
Той міністер, цес міністер,
А мене забули.

*

Полонина зелененька,
А сосни високі,
Один одного так любим,
Ніби гаферфльоки.

*

Война буде чи не буде —
Нам не відгадати.
Затанцюймо коломийку,
Безпартійний свате.

Зібрав і записав
Бабай

БАТЬКІВСЬКА НАУКА

...Ну, щож, дівчата, вважаю,
що вже крайній час, щоб розгля-
далися за чоловіками. А ви, хлоп-
ці, думаю, що хіба ще не маєте
наміру так скоро зав'язувати собі
світ...

В 300

— Тату, я хотів би погладити че-
репаху.

— Нема сенсу. Це так, як би ти,
погладивши дах дому, хотів зро-
бити тим приємність його власни-
кові.

ПОЛІЦІЯ

В одному таборі сталася бійка,
під час якої одного тяжко пора-
нили ножами.

Командант поліції: Який стан
пораненого?

Поліцей: Одна смертельна, дру-
га, на щастя, цілком легка...

А МОЖЕ...

— Ох, може залишитися у нас
на вечерю?

— Щиро дякую, але не можу.
Мушу йти додому, бо дуже голод-
ний...

ВІДПОЧИНОК

— О, ти ще тут? Ти ж казав,
що, імовірно, виїдеш на деякий час
на відпочинок?

— Та... я так думав, але опісля
замінили мені на грошову кару...

Коли врешті він прийде?.

З ЯПОНСЬКОЇ МУДРОСТІ

— Нема такого дерева в лісі, яке
родило б варений риж.

*

— Прокажені заздують тим, що
мають звичайні рани.

*

— Зуби чоловіка кусають часом
його власний язик.

*

— Вистане маленька галузка,
щоб вибити око.

*

— Вчений немудрий — це ладу-
нок книжок на плечах осла.

*

— Не плюй до керниці, що дає
тобі воду.

*

— Мряки вахлярем не розв'єш.

Подав

Мур

ДИТЯЧА ПРОСТОТА

Петрусь (який перший раз ба-
чить порося): — Мамусю, дивися:
свинка говорить так, як тато
спить!

ПРИЄДНУЙТЕ
НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!!!

Не знаю, чи приємно оселедцеві, коли його насоложують, а все такі скільки його потім не намочувати у воді, все ще сіллю буде його чути.

Отак і ми. Пожили двадцять літ у бочці «соціалістического раю», де нас добре «батько» Сталін підсоллював, а потім ще кілька років у бочівці «визволених народів», де вже «вуйко» Гітлер дорешти досолив, а тепер раптом опинились у демократичній бочці з водою і, так сказати б, відсоллюємося. І скільки вже не мокнемо в отій демократичній водичці, все ще солоні залишилися.

І нема на це ради.

Стояв на подвір'ї в таборі гурт людей, а один демократ почав надто голосно політикувати:

— Скільки, до чортової матері, кілометрів ми тікали, щоб якнайдалше втекти від отого ненависного режиму, і що з того? Зараз у першому таборі завели й собі такий же режим!

І почав порівнювати команданта табору до Сталіна, таборову раду до політбюро, а навіть бльоковим приліпив латку політруків. А на другий чи третій день після цього нашого «демократа» перенесли з мурованого бараку в дерев'яний. Хоч це не те, що Соловки, але все таки у дощову пору вода зі стелі капає.

Тепер наш «демократ» мовчить, як мовчав двадцять літ у засоленій бочці.

Час до часу в якійсь нашій партії твориться якась опозиція. Мовляв, є в демократичній Англії опозиція, то чому не повинна бути й у нас?

Брикає опозиція місяць, два, а потім чуємо: є партійний з'їзд, на

тому з'їзді встають один по одному опозиціонери і, б'ючись у груди, «каються».

Так само, як каялись тоді, коли сиділи ще в бочці зі сіллю.

Підсоллював нам «батько» Сталін, що треба змагати до того, щоб скрізь була одна «отеческа» мова. І казали писати: вокзал, бутерброт, оп'ять, іноземний, жир, по справам, віршовка, абзац, блюдо і т. д. і т. д.

Тепер вже нам не досоложують — пиши так, як хочеш. І ми пишемо: вокзал, бутерброт, оп'ять, іноземний, жир, по справам, віршовка, абзац, блюдо і т. д.

Стою у черзі, аж якийсь недоросток наступив мені на ногу.

— Вибачте, друже! — каже до мене.

— Нічого, — кажу, — тільки, який я вам друг?

Недоросток обурився. Вийшло таке, що він мені наступив на ногу, а я йому на «патріотизм».

Перше говорили «товариш», а тепер «друг». Яка різниця? А така, що «товариш» взяли москалі від нас, а «друг» ми взяли від москалів.

А по привичці соленої бочки, то чи ти старий, сивий дідок, чи молодкосос, — «все равно, товариш».

Давали по таборах кер-капети. Як де, то за принципом заслужених громадян, а як де, то за списком заслужених партайманів.

Щось на зразок «заслужених орденосців».

А що ордерів ще еміграція не придумала, то покищо маємо «заслужених пакетоносців».

У советській бочці засолювались не тільки оселедці, але й крокодили.

Ось недавно скинули з начального редакторства редактора «сатиричного» журналу «Крокодил».

За сатиру на советські порядки? А може за карикатури Сталіна?

Ого! Там уже така «сатира» і у сні редакторів не присниться!

А скинули за те, що надто мало лаяв американських імперіялістів!..

Зате у нас на еміграції буйно росте сатира. Квітка, не квітка, а такий будячок, що ми його не нюхали. хіба що десь в демократичних країнах, а хоч би й за шляхетської Польщі, коли то в сатиричних журналах «обертали» на всі лади і самого Пілсудського, і цілий польський уряд.

Тепер маємо знову сатиру.

Але одного разу показують мені в Редакції «Лиса Микита» листи. Всіляко пишуть, а один пише так:

... «Не рисуйте і не пускайте ніяких дотепів на Національну Раду, бо це підриває її авторитет».

А другий:

... «Ми за те повинні в церквах молитися, а ви...» і т.д.

Прочитав я і прийшла мені на думку історія з одним німецьким сатиричним журналом, який помістив в одному із чисел карикатуру кайзера Вільгельма. Престіл, а на престолі фігура кайзера без голови. Цензура карикатуру зняла. Довідався про це кайзер, уневажнив рішення цензури і дозволив карикатуру видрукувати. Не дуже то, як знаємо, грішив демократизмом старий німецький кайзер, а все таки наскільки він мав більше розуміння для сатири, чим тепер ми грішні.

А всьому винна сіль!

Сіль і ще раз сіль та й нема на це ради!..

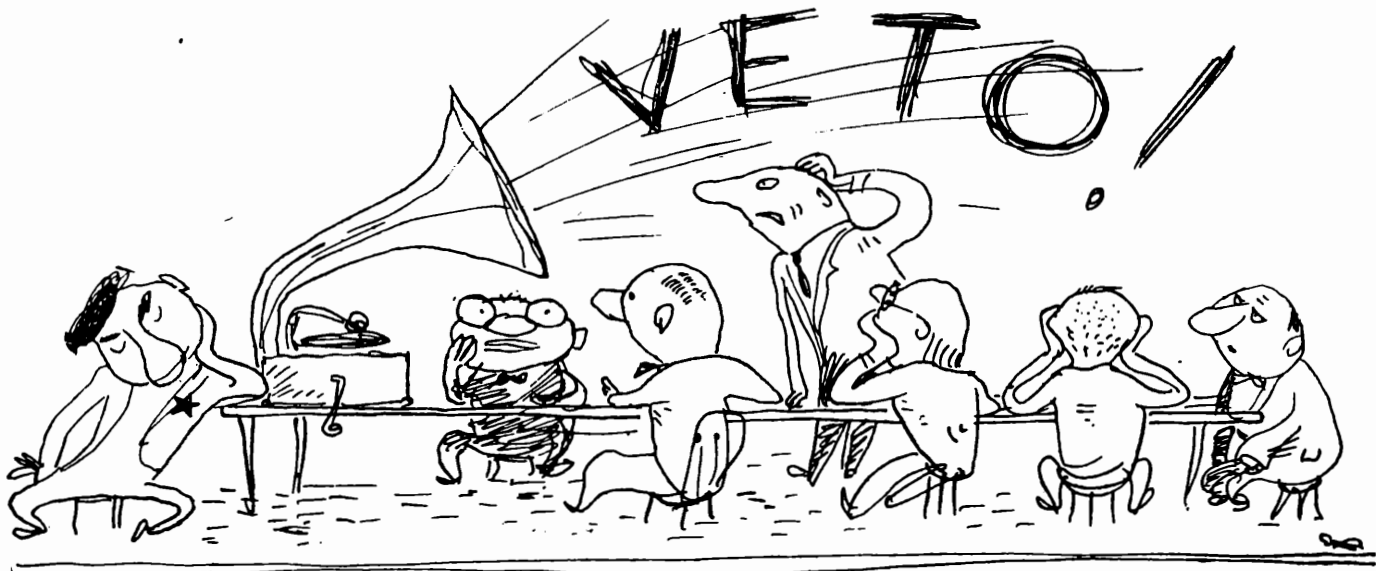
Кіт Мурлика

ВИРІВНЮЙТЕ

ЗАБОРГОВАНІСТЬ

Працюючий і непрацюючий

НАРАДИ ОН В ПАРИЖІ

ПРУСЬКИЙ СТАРШИНА

Один пруський старшина прислухувався, як в товаристві оповідали різні анекдоти. Між іншими хтось розказав такий дотеп:

— В школі вчитель сказав до учнів: «Я хочу вам завдати два питання. Хто відповідь на перше, того звільняю з обов'язку відповідати на друге питання. Отже перше питання звучить: Кілько листків має дерево перед нашим вікном?»

На це встає малий Моріц і каже: «5703, пане вчителю!»

— Якже ти дійшов до цього? — питає вчитель.

— Я зовсім не доходив — каже Моріц — я тільки відповів на перше ваше питання, щоб не потребувати відповідати на друге...

Після кількох днів офіцер знайшовся в новому товаристві і хотів розповісти почуту анекдоту. Він почав:

— В школі вчитель сказав до учнів: «Я хочу вам поставити два питання. Хто відповідь мені на перше, того звільняю від обов'язку відповідати на друге. Отже перше питання таке: кілька листків має дерево, що стоїть перед нашим вікном?»

До відповіді зголосився малий Моріц і без надуми каже: «...»

В цьому місці перервав офіцер своє оповідання і звернувся до товариства:

— Пробачте мені панство, але мені конечно потрібно негайно по телефонувати...

Після тих слів офіцер негайно побіг до апарату і викликав свого друга, який перед кількома днями оповідав цю саму анекдоту.

— Галло! Фріц! Пробі рятуй і скажи негайно, кілька листків мало дерево Моріца, бо я не можу докінчити анекдоти і грозить мені компроментація...

ВЕСЕЛІ ПРИТОДИ ЧУПРИКА І ЦЮПРИКА

Чюприк приніс до хати крука. Чуприк питає:

— Ти здурів, Чюприк! Пощо ти його приніс?

— Пст, Чуприк! Я хочу переко-
натися, чи то правда, що крук
живе 300 років!

*

Чуприк і Чюприк пішли в го-
стину до знайомих. Під час роз-
мови господарка каже:

— Знаєте, панове, — ми завжди
йдемо спати разом з курми! А ви?

— Ми, — каже Чюприк — ні. —
Ми не маємо курей!

*

Чуприка зустрічає на вулиці
якийсь молодий чоловік з бородою
і вусами.

— Сервус, Чуприк! — кричить
він. — Не пізнаєш мене?

— Ні, — відповідає Чуприк.

— Але ж перед 15 роками ми
сиділи в школі на одній лавці!..

— Що?.. Неможливо! Аджеж
коло мене не сидів жаден това-
риш з бородою!

*

Одного разу Чуприк водив од-
ного знайомого, що приїхав у від-
відини, по своєму родинному місті.

— А, ось, в цьому домі я наро-
дився, — каже Чуприк.

— О, гарний дім! А я народився
на клініці, — каже гість.

— Неможливо?! Що ж вам бра-
кувало? — зі співчуттям питає
Чуприк.

*

Чуприк і Чюприк вибралися до
опери.

При вході портієр ввічливо питає:

— Може лібретто?..

— Ні, дякуємо — каже Чюприк
— ми не вміємо співати.

*

Чуприк і Чюприк їдуть на про-
гулку в Альпи. Чуприк післав
Чюприка купити «рюкфаркарте».

Чюприк підходить до каси: ка-
же:

— Прошу дві «рюкфаркарти».

— Куди? — питає касієр.

— Що за питання! Зрозуміло,
що сюди! — второпно відповідає
Чюприк.

*

Чуприк і Чюприк пішли ловити
рибу вудкою. Замість хробака Чю-
прик почепив на гачок яблуко.

— Чюприк, ти що?! Та де ж так
ловлять! — каже Чуприк. — На
гачок треба почепити хробака, а
не яблуко!

— Але ж хробак є в яблучі —
спокійно каже Чюприк.

*

Обидва приятелі пішли купати-
ся на річку.

— Ох! чорт! — кричить Чюп-
рик. — Вкусив мене гедз!

— Чекай, я скоренько дам тобі
сальмяку — метнувся до течки
Чюприк.

За пізно! — каже Чюприк, —
він вже втік.

*

Чуприк і Чюприк сидять в пар-
ку на лавці. Мимо них проходить
якась дама в жалобі.

— Дивися, — каже Чуприк, —
це колишня моя наречена. Тепер
вона повдовіла. Як це добре, що
я з нею не одружився, а то був би
тепер вже мертвий!

*

ЗНАЄ ЙОГО

— Уяви собі, ворожит сказав
мені, що за дефравдацію мене по-
садять до в'язниці!

— Не вір йому і не лякайся, то-
бі і так ніхто не довірив своїх
грошей...

— Славку, позич мені десять ма-
рок. Я забув калитку дома.

— Маеш тут двадцять феників
на трамвай, їдь додому і — не по-
требуватимеш задовжуватися.

ЗГОЛОШУЙТЕСЬ

У КОЛЬПОРТЕРИ

Легко позичені гроші дуже тяжко потім віддавати, тому найкраще не віддавати їх зовсім.

Нема такого дурня, щоб признався до своєї дурноти.

Прощайте провини своїм ближнім, тоді легше буде вам виправдати свої власні.

Коли жінка признається в своєму коханні, то повірте їй, бо вона має надто довгий язик, щоб змогла вдержати якусь тайну.

Малі діти дають своїм батькам радість, а коли виростуть, дуже часто не хочуть дати їм шматка хліба.

Не лінуйся за молоду вчитися, за те на старість спостережеш, як ти мало знаєш.

Вивчайте принаймні кілька чужих мов, бо на старість не зможете порозумітися із своїми дітьми.

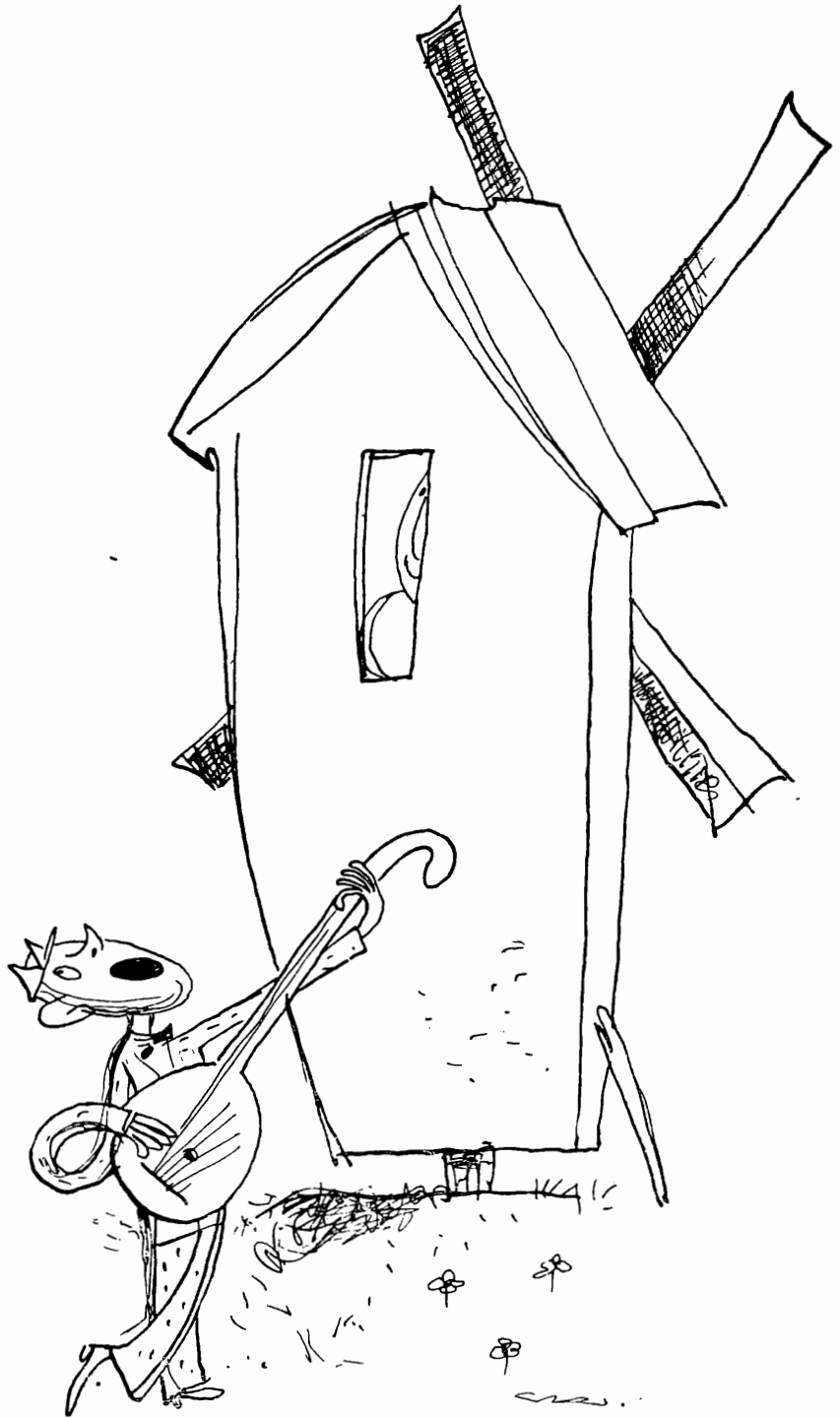
ЯК МОСКОВСЬКИЙ КРОКОДИЛ ЗАГОВОРІВ ПО-УКРАЇНСЬКИ

...І дійсно заговорив. Переплив океан, обтрясся з води, вичистив зуби, вдягнув на себе демократичне пальто і заговорив в т. зв. »Українському Житті« дня 16. 9. 1948 р. А по-українському він вміє говорити, навіть не заїкнеться, говорить, говорить і хвостом помахує, мовляв, дивіться який він довгий. А бідний крокодил мусів заговорити, бо, хоч яку грубу шкіру має, дуже вразливий, як мімоза, а саме — дуже вразливий на сміх. Не любить як знайдуться такі, що сміються з нього, а зокрема з його »демократичного« пальта. А це пальто на ньому якось не дуже то елегантно лежить і, крім цього, видно і хвіст. і зуби, і не надто стрункі ноги. Словом — пальто не на нього шите. І тому й смішно. А як заговорить, то, слухаючи його, не втримаєшся зі сміху.

А заговорив він в т. зв. »Українському Житті« тому, що не подобався йому »Лис Микита«, що сміється з нього і йому подібних. І з хвоста, і з зубів, і з грубої шкіри, а найбільше з »демократичного« пальта. Деж таки! Пальто вшите в найкращій кравецькій майстерні Москви! Вдягнувся крокодил, ломотить хвостом і аж зза океану гремить на »Лиса Микиту« і на всіх скитальців. А що гремить? Нічого нового, таки зовсім нічого нового: »фашисти, агенти, гітлерівські недобитки« — і т. д. Грамофонна пластинка крутиться, а як скінчиться, закладають її знову.

А »Лис Микита« сміється, а з ним скитальці. Бо таки московський крокодил і залишиться смішний, якою б він мовою не говорив і яке б демократичне пальто він на себе не надягав.

Ну, »здрасْتُвуй, крокодил!« А як тобі хвоста підсмалять, мочи його в океані!

Ідилія

На тему нових розмов бандерівців з мельниківцями.

МІЖ ПИЯКАМИ

- Кажу тобі, немає нічого кращого, як чарка доброї горілки!
- Є ще краще!
- Що?
- Пляшка доброї горілки!

ДЕ ЗГОДА В СЕМЕЙСТВІ...

- Скажи мені, кохана, що думають про мене твої батьки?
- Батько ще нічого не сказав, а мама чекає, що батько скаже, щоб сказати навпаки.

ДИТЯЧА ЩІРІСТЬ

- Це гарно, Ірцю, що ти вже помагаш мамі накривати до столу!
- О, не лише тепер. І опісля, як гості вийдуть, я помагаю збирати і рахую ложечки!

НЕПОРОЗУМІННЯ

- Пане докторе, мій чоловік говорить крізь сон...
- Ну, то ми запишемо йому лік і він перестане говорити.
- Ні, я прошу записати йому щось, щоб він виразніше говорив!

Москва. Советське агентство ТАСС повідомило, що, у зв'язку з тим, що Тіто показався «соціал-зрадником», батьки всіх дітей, які вродилися перед двома роками і яких тоді в його честь названо «Тіто» чи «Тіта», звернулися тепер до влади з проханням замінити ці імена іншими або хоч поставити на початку додаток: «Анти...», щоб таким чином дати доказ відданості советській владі і Сталіну.

Нью-Йорк. — Як повідомляє газета «Сатерді Івнінг Пост», американські погребники сконструювали з спеціального «клерк»-металю водостійну домовину, яка дає повну гарантію непромакальності. Домовину рекомендують передусім тим померлим, які за життя терпіли на ревматизм.

Прага. — Чеське пресове агентство категорично заперечило, що в ЧСР створено концентраційні табори на зразок фашистських німецьких «кацетів». Тут створено лише «демократичні» табори примусової праці на зразок таких же «демократичних» таборів в СРСР. Про «демократичність» советських «зразків» свідчить хоч би й це, що коли за організацію гітлерівських кацетів судили німців в Нюрнберзі, то про сталінські в той час навіть не згадували.

Мадрид. — Добре поінформовані повідомляють, що американські відвідини в Мадриді мали на меті не що інше, тільки підготувати місце майбутньої «зустрічі» великодержав.

Ця зустріч вимагає дбайливої підготовки, бо вона відбудеться, імовірно, одночасно на суші, на морю і у повітрі.

РІЗНИЦЯ

Коли ідеї французької революції почали знаходити щораз то більше симпатій в Англії, урядові кола в страху перед ферментами заборонили відбувати в різних публичних льокалях політичні дискусії. В одному містечку строгий поліцист проголошує зібраним в шинку міщанам нову заборону.

— Так що ж тоді маємо робити в ресторанах і шинках? — питають міщани.

— Пити і їсти — відказує поліцист...

— Чим же тоді будемо різнитися від скоту? — не дають за виграну міщани...

— А тим, що платитимете — відрубав дотепний представник влади.

ПРИТОМНІСТЬ УМА

Відомому акторові Павлеві Вегенерові трапилася одного разу на сцені така пригода:

В одній п'єсі Вегенера повинні були, нібито, застрелити з пістоля. В даному моменті Вегенер падає на коліна, вбивник кричить: — Вмирай, собако! — але пістоль затинається й не стріляє. Противник не втрачає ініціативи, кидається на Вегенера, ще раз кричить — Вмирай собако! — і... копає його з усієї сили чолом.

Вегенер рятує ситуацію, падає і, стогнучи, промовляє:

— Вмираю... Чобіт був затронений...

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

— Тіточко, твій дарунок найкращий з усіх!

— Так любиш грати на сопілці?

— Ні, але кілька разів починаю, то батько дає мені марку, щоб я перестав!

ПСИХОЛОГ

Жінка до жебрака:

— Ви ще недавно були глухонімим, а тепер вдаєте сліпого?

— Ласкава пані! Та ж і публіка любить різноманітність!

ПЕРЕДАВ КУТІ МЕДУ

На похороні відомого головнокомандувача советської армії Фрунзе несли багато транспарентів і «лозунгів». Між ними був і такий: «Помер Фрунзе — краса і гордість Червоної Армії; ідіть всі за його приміром!»

Оповідують, що після цього автора того «лозунгу» більше не бачили.

*

П'яний проходить мимо стовпа. Завважив, що на ньому висить якась об'ява. Вирішив прочитати, але скільки не задирав голову дотори — ніяк не міг розглянути що там написано. Нарешті виліз на стовп і читає: «Обережно! Пофарбовано!» Зліз і каже сам до себе: «Не розберу, хто пофарбований: Я — чи стовп?»

НИНІШНІ ДІТИ

Фотограф: А тепер дивися тут, прямо в це очко. Як не будеш рухатися, з нього зараз вилетить пташок...

Івасик: Облиште ці байки! Дивіться краще як ви навітлюєте...

Зголошуйте нам адреси Ваших знайомих, що емігрують із Німеччини!

«ЛИС МИКИТА» В АНГЛІЙСЬКІМ ПАРЛЯМЕНТІ

Бевін: Советів можна порівняти до павука, який чигає на щораз іншу жертву!..

«Девальвація» інакше «верунг» — легальний спосіб ожебрачення «авслендера».

«Девізи» — наші сталі життєві засади, які що якийсь час змінюємо, рідше, а то й дуже рідко в нас: чужа валюта.

«Дилетант» — український політик.

«Динаміт» — вибухова речовина, вживана головню для воєнних цілей, завдяки якій її винахідник Нобель міг встановити щорічну «мирову» нагороду.

«Дипломат» — особа, що і політика обдурить.

«Диплом» — патент на образованого чоловіка. Купують довгими роками науки, грішми, або попросту — підробляють.

«Евгеніка» — убагороднювання людської раси. Останнім «евгенетиком» був Гітлер, що убагороднював німецьку расу; тепер її убагороднюють інші...

«Гомоніми» — слова, що однаково звучать, а мають різне значення. Напр., демократія (в США) і демократія (в СССР).

«Етика» — (архаїчне поняття, тепер не має застосування).

—о—

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

На пресовий фонд «Лиса Микити» склали мешканці табору Мочляйн Ейршір, Англія (в шилінгах):

Максимович Петро	5
Василина Микола	2
Пецюх Іван	2
Сливка Іван	5
Скоропад Теодор	5
Ших Максим	5
Матвійчук Петро	3
Матвій Іван	1
Шуляк Іван	1,6
Маштак Кирило	1,6
Стефанів Василь	2
Шерик Михайло	1,6
Месерович Яків	2
Данилів Василь	2
Разом	шил. 38,6

Усім жертводавцям за вияв прихильності і матеріальну підтримку, а п. Скоропадіві Теодорові за проведення збірки і приєднання п'ятох нових передплатників — складаємо щирю подяку.

ОГОЛОШУЄМО АКЦІЮ ЗА ПОШИРЕННЯ «ЛИСА МИКИТИ»!

1. Хто приєднає передплатників, що внесуть $\frac{1}{4}$ річну передплату, дістане за

5 передплатників — $\frac{1}{4}$ річну передплату «Лиса Микити» або книжку Опільського «Іду на Вас»;

10 передплатників — $\frac{1}{2}$ річну передплату «Лиса Микити» або книжку «Син України» Федева;

15 передплатників — $\frac{3}{4}$ річну передплату «Лиса Микити» або книжку «Ост» Самчука.

2. Шукаємо в таборах і більших скупченнях українського населення енергійних кольпортерів — на добрих умовах!

— Я колишній директор Обезпеченого Банку.

— А я колишній обезпечений...

СТАВАЙТЕ

ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

СИН ВЕЛИКОГО БАТЬКА

Скандинавська література має двох великих письменників: Ібсена і Б'єрнсона і трудно дати будь-кому із них першество.

На тлі цієї ривалізації синів Ібсена, дуже зарозумілому молодцеві, трапилась доволі неприємна пригода. Під час однієї морської подорожі, не зважаючи на виразну заборону, він увійшов до машинного відділу на кораблі. Капітанові, який вимагав від нього негайно залишити кабіну машин, відповів молодий Б'єрсон гордо:

— Ви знаєте, хто я такий? Я син найбільшого скандинавського письменника!

— Це вам також нічого не може, пане Ібсен! — відповів спокійно капітан.

ВИМОВНА ПОШТА

В Будапешті шепчуть собі тепер такий дотеп: Один будапештський купець виїхав у подорож по балканських країнах. За тиждень приятелі одержали від нього картку: «Привіт з вільної Румунії. Іштван.» Пізніше прийшла знову картка з «привітом з вільної Болгарії», а опісля знову одна з «привітом з вільної Албанії». Після двомісячної перерви прийшла вкінці картка з Нью-Йорку: «Привіт від вільного Іштвана з США!»...

До наших передплатників у Бельгії:

З попереднім числом вислали ми Вам поштовий переказ із виповненою сумою заборгованості за «Лиса Микиту» по кінець 1948 р.

Просимо влатити

цю заборгованість!

М. З. Франкфурт. Рукопис Вашого роману «Моя страшна любов» ми прочитали. Найкраще подобалося нам таке речення: «Я подивився її в очі і, здається, збожеволів». Масте рацію, нам теж так здається.

В. К. Мільдорф. Коли Ваша дружина грозить Вам, що Вас покине — не тіштеся, бо вона тоді зробить Вам наперекір — і залишиться!

Д. С. Мюнхен. Ми теж час від часу читаємо українські газети, видавані в США, але теж не знаємо, з яких областей України походять слова: «тікети», «рекорди», «бізнес» і т. д. Найкраще пошукайте в англійсько-українському словнику.

Ю. Т. Стефанскірхен. Пишете, що Ваша теща — це янгол. Співчуваємо. В. Йі П.

О. П. Філядельфія. Віримо Вам, що тужите за рідним словом. Особистий культурний контакт з представниками нашої культури можете найкраще налагодити за допомогою кер-пакетів.

ЗЛАГІДНЮЮЧА ОБСТАВИНА

Суддя: Ви назвали того пана «худобиною»?

Обвинувачений: Так, пане суддя, але я виразно підкреслив, що «першої сорти»!

ДУМКИ

— З деякими людьми треба прожити довгі роки, щоб вкінці ствердити, що наше перше враження про них було правильне.

*

— Ідеальною синтезою є добрий зміст у гарній формі. Коли ж треба вибирати — волю добрий зміст без гарної форми, ніж гарну форму без змісту.

*

— Коли хтось міняє часто свої погляди, це свідчить про його хиткість характеру; коли ж невеличко держиться раз прийнятих поглядів, — це свідчить про його безумність.

*

— Брехня буває часто дуже успішним лікарством. Але коли надживати і найкращого лікарства — воно стає отруєю.

*

— Не зважаючи на поступ людства, люди родяться однаково дурні і роблять нині такі ж самі дурниці, як їхні предки тисячу років тому.

Юр.

Советське агентство подало, що
о. Костельника вбили ватиканські
агенти.

— Харашо зробано!...